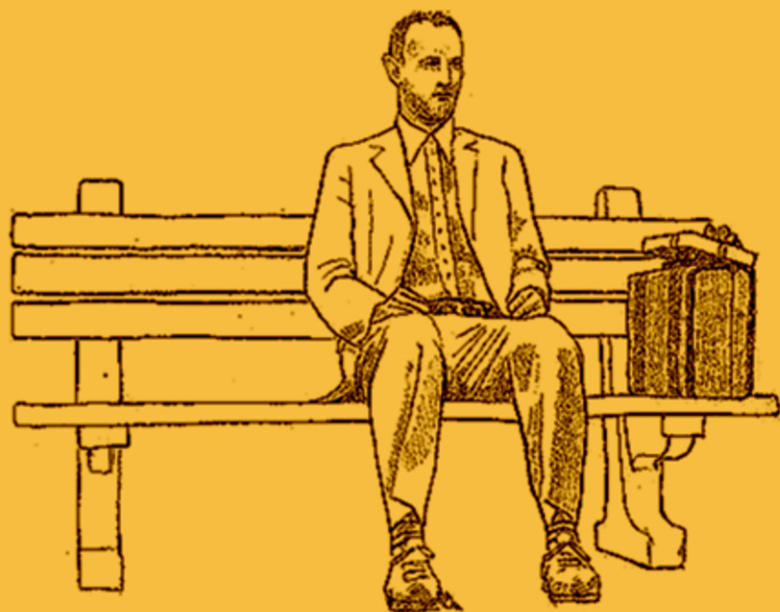

ဖောရက်စ်ဂမ်

လင်းခန့်

Forrest Gump

Winston Groom

မိတ်ဆက်

အမေရိကန် စာရေးဆရာ ဝင်စတန်ဂရွမ်း၏ အမည်ရင်းမှာ ဝင်စတန် ဖရန်စစ်ဂရွမ်း ဂျူနီယာ ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ် မတ်လ ၂၃ ရက် နေ့တွင် ဝါရှင်တန်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း အယ်လာဘားမား ပြည်နယ် မိုလ်ဘိုင်းမြို့မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်လာရန် ရည်မှန်းခဲ့သော်လည်း ကောလိပ်တွင် စာတည်း ဖြစ်လာသောအခါ စာရေးဆရာ လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၆၅ မှ ၁၉၆၉ ခုနှစ်အထိ စစ်တပ်ထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲသို့ စေလွှတ်ခံခဲ့ရသည်။ ဗီယက်နမ်မှ ပြန်လာသောအခါ ဝါရှင်တန်စတား သတင်းစာတွင် သတင်းထောက် ဝင်လုပ်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်ထွက်ကာ ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုစာအုပ်မှာ ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော Better Times Than These ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် Conversations with the Enemy စာအုပ်ဖြင့် ပူလစ်ဇာဆုအတွက် ဆန်ခါတင် အရွေးခံရသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် မိုလ်ဘိုင်းမြို့သို့ ပြန်လာကာ Forrest Gump ကို စတင် ရေးသားသည်။ ဤဝတ္ထုကို ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော်လည်း ဘက်ဆဲလားစာရင်း မဝင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် မင်းသားကြီး တွမ်ဟန့်ခဲဖြင့် မူရင်းစာအုပ်နာမည်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးလိုက်သော အခါတွင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ အုပ်ရေ နှစ်သန်းနီးပါး

ရောင်းချခဲ့ရပြီး ဘက်ဆဲလားစာရင်း ဝင်သွားလေသည် ။ ရုပ်ရှင်မှာ အော်စကာ ခြောက်ဆုရရှိ သာမက ကမ္ဘာနှင့် အဝှမ်း အောင်မြင် ကျော်ကြား လှသောကြောင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် အဆက်အနုနှင့် Forrest Gump and Co. ကို ထပ်မံရေးသား ခဲ့သည် ။ လက်ရှိတွင် ဝတ္ထုရှည် ရှစ် အုပ်နှင့် ဝတ္ထုအမျိုးအစား မဟုတ်သည့် စာအုပ် ဆယ့်လေးအုပ်ကို ထုတ် ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် ။ သူ့ဝတ္ထုများကို အမေရိ ကန်စစ်ပွဲများအား နောက်ခံ ထား၍ ရေးဖွဲ့လေ့ရှိသည် ။

အခန်း - ၁

ဘဝဟာ ချောကလက်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ဘူးတစ်ခုနဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုကြပါစို့။ အရူးတစ်ယောက် ဖြစ်ရခြင်းဟာ ချောကလက် လုံးဝမပါတဲ့ ဘူးခွဲတစ်ခုပဲဗျ။ လူတွေက သူ့ကို လှောင်ကြမယ်၊ ရောဂါတစ်ခုခု ခံစားနေရသူလို ခွဲခြား ဆက်ဆံမယ်၊ သည်းညည်းလည်း ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံး ဒီလိုချည်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ တော့ ကျွန်တော် မပြောလိုပါဘူး။ ဒါကို သဘောမတူကြောင်း ငြင်းခုံလာရင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အတွန့်တက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က အဲဒီလို တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ ဘဝ မျိုးမှာ ရင်သန်ခဲ့ရတာကိုး။ ဒီတော့ အကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မွေးကတည်းက ဉာဏ်ရည်မမီခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့် အိုင်ကျူက ၇၀ နီးပါးပဲ ရှိတာ။ ဒီလောက် ဉာဏ်ရည်နဲ့ ဆိုရင် သာမန်လူ တစ်ယောက်လိုပါပဲ လို့ တော့ ပြောကြတာပဲ။ ကျွန်တော့်ပုံစံက နုလပိန်းတုံးနဲ့ ပိုတူတော့ စိတ်မနွံဘူးလို့ တောင် ပြောချင် ပြောမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူများ ထက် ထူးတာလို့ ပဲ ထင်တယ်။ အဲဒါဟာ ရူးတာမှ မဟုတ်ပဲ။ အရူးဆိုတာနဲ့ လူတွေက မျက်လုံး မှေးပိတ်ပိတ်ရုပ်နဲ့ ဒေါင်းဆင်ဒရမ်း ရောဂါသည် ပဲလို့ တန်းတွေးတော့တာကိုး။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တွေးမိတာတွေက သာမန်လူတွေနဲ့ တော့ နည်းနည်းလေး ကွာတယ်။ ဒါဟာ သာမန်လူတွေထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီး ဉာဏ်ကောင်းတာတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဦးမယ်။ တချို့အရာတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း စဉ်းစားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်က ထုတ် ပြောဖို့ ၊ စာနဲ့ ချရေးပြဖို့ ကျတော့ ခက်တယ်။ ဒီလိုဗျာ...။

ဟိုးတစ်နေ့က ကျွန်တော် လမ်းလျှောက် ထွက်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်က ခြံဝင်းထဲမှာ သူ့ဟာသူ အလုပ် ရှုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ သူက ခြံထဲကနေ ထွက် လာပြီး အပင်စိုက်ဖို့ လုပ်နေတာလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့

‘ဟေ့ ဖောရက်စ် မင်း ပိုက်ဆံလိုချင်လား’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း

‘အင်း...၊ အင်း’ လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။

ဒီတော့ သူက မြေဩဇာလုပ်ဖို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အညစ်အကြေး တွေ သယ်လာခိုင်းတယ်။ အဲဒါနဲ့ နေပူကျဲတဲ့ကြီးထဲမှာ အညစ်အကြေး တွေ ထည့်ထားတဲ့ တွန်းလှည်းကို ဆယ်ကြိမ်၊ ဆယ့်နှစ်ကြိမ်လောက် သယ်ပေး လိုက်ရတယ်ဗျာ။ နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ဒေါ်လာ ထုတ်ပေးတယ်။ ဒီလို မဖြစ်စလောက် ငွေလေး ပေးတာမျိုးကျတော့ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဒေါသထွက်သင့်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစား ကျွန်တော်က ‘ကျေးဇူးပဲ’ တို့ ၊ ဘာပဲတို့ ပြောပြီး အဲဒီ သောက်တစ်ဒေါ် လာကိုပဲ ယူလာ လိုက်ပါတယ်လေ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး ဆက်လျှောက် သွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ငါ့ကို အရူး လုပ်လေခြင်းလို့ ခံစားရတာပေါ့။

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ပြောချင်တာကို သဘော ပေါက်လောက်ပြီ

ထင်တယ်။

အခုဆို အရူးတွေနဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် သိလာတယ်။ သူတို့ အကြောင်း ကျွန်တော် သိတာဆိုလို့ အဲဒီတစ်ခုတည်း ရှိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ချင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ့စတိုယက်စကီ ဝတ္ထုထဲက အရူးကနေ လီယာမင်းကြီး ဇာတ်လမ်းထဲက အရူးအထိ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်။ ဝီလျံ ဖော့က်နားရဲ့ ‘အသံနဲ့ ဒေါသ’ ဝတ္ထုထဲက အရူးကြီး ဘန်ဂျီကိုလည်း သိတယ်။ ဟာပါလီရဲ့ ‘တောင်ပံမဲ့ သင်းကွဲတေးဆိုငှက်’ ဝတ္ထုထဲက ဘူးရက် ဒလေကိုတောင် သိတယ်ဗျာ။ ဒီလူကမှ တကယ့်အရူး။ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးကတော့ ဂျွန်စတိန်းဘတ်ရဲ့ ‘တို့ ယာမြေ’ ဝတ္ထုထဲက လန်နီပဲ။ စာရေးဆရာ ဆိုတဲ့ ကောင်တွေက ဒီလိုလူတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်ဗျ။ သူတို့ ဇာတ်ကောင် အရူးတွေက လူတွေထက် အမြဲတမ်း ပိုဉာဏ်ကောင်း နေကြတာသာ ကြည့်တော့။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောတူတယ်။ ဘယ်အရူးမဆို သဘောတူကြမှပဲလေ၊ ဟီးဟီး။

ကျွန်တော့်ကို မွေးတော့ မေမေက ပြည်တွင်းစစ်တုန်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နသန်ဘတ်ဒ်ဖို့ ဒ်ဖောရက်စ်ကို အစွဲပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖောရက်စ်လို့ နာမည်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖောရက်စ်ရဲ့ အဆက် အနွယ်ဝင်တွေလို့ မေမေက အမြဲ ပြောတတ်တယ်။ သူက ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုပဲ။ စစ်ပြီးတော့ ကေသုံးလုံး အဖွဲ့ကို စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ တယ်တဲ့ ။ ဘွားဘွားကတော့ မဟုတ်တာတွေ လုပ်တဲ့ အဖွဲ့ပါအေလို့ ပြောတာပဲ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် ထောက်ခံချင်တယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သေနတ်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်က လူကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်တာ လုပ်တာ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရတာကိုး။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ဗိုလ်ကြီး ဘယ်သူဆိုလား၊ ဘယ်လိုခေါ်လဲ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွ

န်တော့်အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ကပေါ့၊ အဲဒီဆိုင်နားက ဖြတ်လျှောက်သွားတုန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ အထဲကို ချောင်းကြည့် လိုက်မိတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ အဲဒီလူကြီးက ကြိုးကွင်းကြီးတစ်ခု ဆင်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကြည့်နေတာကိုလည်း တွေ့ရော၊ အဲဒီလူကြီးက သူ့လည်ပင်းသူ ကြိုးကွင်းစွပ်ချလိုက်တာ လျှာကြီး တစ်လစ်ထွက်လာပါ လေရော။ အဲဒီမြင်ကွင်းက ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကားပါကင် တစ်ခုထဲမှာ သွားပုန်းနေ လိုက်တယ်။ နောက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ရဲကို တိုင်လိုက်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပြီး မေမေ့ဆီ လိုက်ပို့ပေးတယ်။ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖောရက်စ်အနေနဲ့ ကေသုံးလုံးကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ရုံမက လို့ ဘာပဲ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ကောင်းတဲ့ အကြံနဲ့ လုပ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်အရူး မဆို ဒီလိုပြောမှာ ပဲ။ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်နာမည် ရခဲ့တဲ့ အကြောင်းပေါ့ဗျာ။

မေမေကတော့ တကယ် သဘောကောင်းတဲ့ သူပါ။ လူတိုင်းကတော့ အဲဒီလို ပြောကြတာပဲ။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားတာမို့ ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး။ ဖေဖေက ဆိပ်ကမ်းမှာ ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်တာ။ တစ်နေ့ သစ်သီးတင်သွင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီက ငှက်ပျောသီးကုန် သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို ကရိန်းနဲ့ မရင်း ဘာမတော်တဆ ဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ ဖေဖေပေါ် ပြုတ်ကျတယ်။ တန်ဝက်လောက်ရှိတဲ့ ငှက်ပျောသီးတွေရဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် အောက်မှာ ပိသွားရှာတဲ့ ဖေဖေခမျာ ဘိန်းမုန့်လိုမျိုး ပြားချပ် သွားရောတဲ့ ။ အဲဒီ မတော်တဆမှု အကြောင်း တစ်ခါတုန်းက လူကြီးတွေ ပြောပြတာ ကြားဖူးပေမဲ့ နားတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် လားတော့ မသိဘူး၊ ငှက်ပျောသီး ပူတင်းက လွဲရင် ငှက်ပျောသီး ဆိုတာကို သိပ်မကြိုက်ဘူး။

မုဆိုးမ ဖြစ်သွားတဲ့ မေမေ့ကို သစ်သီးကုမ္ပဏီက ပင်စင်လစာ အနေနဲ့ လစဉ် ငွေသား အနည်းငယ် ထောက်ပံ့ပေးတယ်။ မေမေက အိမ်မှာ ဘော်ဒါအခန်း ငှားစားတယ်။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံအတွက် ပူစရာ သိပ်မရှိ တော့ဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို မေမေက ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲကနေ အပြင်ကို ပေးမထွက်တော့ တခြား ကလေးတွေလည်း လာနှောင့်ယှက် လို့ မရဘူးပေါ့။

နွေရာသီ ညနေပိုင်းတွေမှာ သိပ်ပူတဲ့ အခါ ကျရင်တော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခန်းမှာ လာနေခိုင်းတတ်တယ်။ ရင်အေးအောင် ဆိုပြီး သံပရာရည် တစ်ကရား ဖျော်တိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှိသမျှ ပြုတင်း ပေါက်တွေ အကုန်ပိတ်ထားတော့ တစ်ခန်းလုံးက မှောင်မည်း နေတာပဲ ။ ပြီးတော့ မေမေပါ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စကားပြောတာပေါ့။ ထွေ ထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးတွေကို စကားပြောသလိုမျိုး ရောက်တတ်ရာရာတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တော့ အဲဒါကို သဘောကျတယ်။ မေမေ့အသံကို ကြားရင် စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံသလို ခံစားရတယ်။ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်။

အစတုန်းက ကျွန်တော့်ကို အမေက အပြင်ထွက်ပြီး ဆော့ခိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် တခြား ကလေးတွေ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းစကြတာ မေမေ သိလာတယ်။ တစ်နေ့ သူတို့ က ကျွန်တော့်နောက်ကနေ ပြေးလိုက်ရင်း ကောင်လေး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကို တုတ်နဲ့ လှမ်းရိုက်တယ်။ မေမေက ဒါကို တွေ့ပြီး သိပ်စိုးရိမ်သွားတယ်။ နောက်ကို တခြား ကောင်လေးတွေနဲ့ ထပ်မဆော့ရတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆော့ဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါလည်း အဆင်မပြေပါဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော် လာတာနဲ့ ထွက်ပြေး ကြတော့တာကိုး။

မေမေက ကျွန်တော့်ကို သာမန်ကလေးတွေ တက်တဲ့ ကျောင်းကို ပို့ တာပဲ ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားတယ်။ တခြား ကလေးတွေလို ဖြစ်လာဖို့ အထောက်အကူ ရလိုရငြားပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ကျောင်းနေပြီး သိပ်မကြာခင် တခြား ကလေးတွေနဲ့ အတူ ထားလို့ မရဘူးလို့ မေမေ့ကို ဝိုင်းပြောကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်တော့ ပြီးအောင် တက်ခိုင်းပါတယ်။

တစ်ခါတလေ စာသင်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေပေမဲ့ ဆရာ ပြောတာတွေ ကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ဒီတော့ ငှက်ကလေးတွေတို့၊ ဝက်သစ်ချ ပင်ကြီးပေါ်မှာ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေတဲ့ ရှဉ့်ကလေးတွေ ဘာ တွေကို ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းငေးတာပေါ့။ အဲဒီအခါကျရင် ဆရာ က ကျွန်တော့်ဆီ ရောက် လာပြီး ဆူရော။ တစ်ခါတလေ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ထအော်မိတဲ့ အခါ ဆရာမက ဟောခန်းမထဲက ခုံတန်းရှည်မှာ သွားထိုင်ခိုင်းတယ်။ တခြား ကလေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်နောက်က ပြေးလိုက်တာတို့၊ ဟေး ဟေး ဟား ဟားနဲ့ လိုက်အော်တာတို့ က လွဲပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မကစားဘူး။ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို လိုက် လှောင်တာလေ။ ဒီလူတွေထဲမှာ ဂျင်နီကာရန်တော့ မပါဘူး။ ဂျင်နီကာ ကျွန်တော်လာရင် ထွက်မပြေးသလို တစ်ခါတလေ အတန်းဆင်းလို့ အိမ် ပြန်ကြရင် ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ လမ်းလျှောက် တတ်တယ်။

နောက်နှစ်ကျတော့ ကျွန်တော် တခြား ကျောင်းတစ်ခုကို ပြောင်းရ တယ်။ အဲဒီကျောင်းက ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ပုံစံတူကလေးတွေချ ည်း စုထားတဲ့ ကျောင်းဗျ။ ကျွန်တော့်အသက် အရွယ်ကနေ ဆယ့်ခြောက်

က်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတွေအထိ ရှိတယ်။ သူတို့ အကုန်လုံး အကြောဆွဲသလိုမျိုး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာတောင် ထမင်းမစားနိုင်၊ အိမ်သာ မသွားနိုင်တဲ့ ချာတိတ်တွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အားလုံးထဲမှာ အတော်ဆုံး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီထဲမှာ အသက် ဆယ့်လေးနှစ်လောက် ၀၀တုတ်တုတ် ကောင်လေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဘာရောဂါရှိလို့ လဲတော့ မသိဘူး၊ သူက လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်လို ဟာမျိုးနဲ့ နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာမ မစ္စမာဂရက်က ၀တုတ် သွားစရာရှိရင် ကျွန်တော်နဲ့ အတူ သွားခိုင်းတယ်။ သူ့ကို ဘာမှ ထူးပြီး ကူလုပ်ပေးစရာ မလိုတာမို့ အတန်းပြင် ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းထားတဲ့ တစ်ကိုယ်စာ ဗီရိုထဲ ဝင်၊ ကိုယ့်ဘာသာ တံခါးချက် ထိုးပြီး နေနေလိုက်တာပဲ။ သူပြန်ရောက်လာမှ အတန်းထဲ အတူတူ ပြန်ဝင်ကြတယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းမှာ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်လောက် နေခဲ့တယ်။ နေရတာတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကို လက်ချောင်းတွေမှာ ဆေးခြယ်ပြီး အရုပ်ဆွဲခိုင်းတယ်။ အများ စုကတော့ ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ် ကြိုးချည်တတ်အောင်၊ အစားမြင်ရင် သွားရည်မယိုအောင်၊ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး လုပ်ချင်ရာ လျှောက်မလုပ်အောင်၊ ပစ္စည်းတွေ လွှင့်မပစ်အောင်၊ လျှောက် အော်ချင်ရာ မအော်အောင် သင်ပေးတာပါ။ ဒါတွေကလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မနှောင့်ယှက်မိအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သင်ပေးတာမှန်း သိသားပဲ။ လမ်းသင်္ကေတတွေ ဖတ်တတ်အောင်၊ ယောက်ျား အိမ်သာနဲ့ မိန်းမအိမ်သာ ခွဲတတ်အောင် ပြပေးတာကလွဲလို့ ကျွန်တော်တို့ မှာ သင်စရာ စာအုပ်မရှိဘူး။ ဒီလိုနည်းနဲ့ သင်နေသရွေ့တော့ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်သူကရော ဟိုဒီလျှောက်ပြေး

နေတဲ့ သောက်ရူးမျိုး ဖြစ်ချင်မှာ လဲ။ ကျွန်တော်တောင် နားလည်တယ်။

အသက် ဆယ့်သုံးနှစ် ရောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ပုံမှန် မဟုတ်တာ တွေ စဖြစ်လာတယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် လူကောင် စထွားလာတယ်။ ခြောက်လ အတွင်းမှာ တင် အရပ်က ခြောက်လက်မ ရှည်လာတယ်။ မေမေဆို တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီတွေကို ချုပ်ပေးလို့ ကို မနိုင် ဘူး။ တစ်ဆက် တည်းမှာ ပဲ လူကောင်ကလည်း လိုက်ထွား လာတာပေါ့ ။ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အရပ်က ခြောက် ပေ ခြောက်လက်မနဲ့ ကိုယ်အလေးချိန် နှစ်ရာ လေးဆယ့်နှစ်ပေါင် ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော့်ခေါ်တိုင်း တုန်းက မှတ်ထားလို့ သိနေတာ။ သူတို့ က မယုံနိုင်စရာပါလား လို့ လည်း ပြောကြသေးတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တကယ့်အပြောင်းအလဲပဲ။ အဲဒါက ကျောင်းပြန်ဖွင့်လို့ နှစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ ဖြစ်တာ။ တစ် နေ့ အရူးကျောင်းကနေ အိမ်ပြန်တဲ့ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတုန်း ကားတစ်စီးက ကျွန်တော့်နားမှာ လာရပ်တယ်။ ကားသမားက ကျွန် တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး နာမည်မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဖောရက်စ်ဂမ့်ပါ လို့ ဖြေတော့ ဘယ်ကျောင်းမှာ တက်လဲလို့ မေးပြန်ရော။ ကျွန်တော် ကျောင်းနားက ပြန်လာတာကို မတွေ့ဘူးလား မသိ။ ကျွန်တော်က သူ့ ကို အရူးကျောင်း အကြောင်း ပြောပြ လိုက်တော့ အမေရီကန်ဘောလုံး ကစားဖူးလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ကျွန် တော့်စိတ်ထင် ဘောလုံး ကစားတာ မြင်ဖူးပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို မပါခိုင်း ဘူးလို့ သူ့ကို ပြောပြလိုက်မိတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က စ ကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတတ်တော့ ခေါင်းခါပြ လိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

နောက်သုံးလေးရက် ကြာတော့ ကားသမားက ကျွန်တော့်ကို အရူး
ကျောင်းကနေ ခေါ်ထုတ် သွားတယ်။ မေမေလည်း ပါတာပေါ့။ ကြေးစား
လူမိုက်လိုလို လူနှစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု
တော့ တစ်ခုခုပဲလို့ တွေးမိတယ်။ သူတို့ က ကျွန်တော့်ခုံပေါ်မှာ ရှိသမျှ ပ
စ္စည်းတွေကို အညိုရောင် စက္ကူအိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်သိမ်းပြီး မစ္စမာဂ
ရက်ကို နှုတ်ဆက်ခိုင်းတယ်။ မစ္စမာဂရက်က ရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်
တော့်ကို ဖက်ပြီး စငိုတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တခြား အရူးတွေကို ဝှတ်
ဘိုင်လို့ နှုတ်ဆက်တော့ သူတို့ က ခုံကို လက်သီးဆုပ်တွေနဲ့ ထုရင်း
သွားရည်တများများ နဲ့ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီနောက်
ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းထဲကနေ ထွက်လာတာပေါ့။

မေမေက ကားသမားဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်က
တော့ ဟိုလူမိုက် နှစ်ယောက်နဲ့ ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်ရတာ။ မသိရင်
ရုပ်ရှင်ထဲကလိုမျိုး ရဲသားနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မြို့ထဲ ဖမ်းခေါ်
လာတာနဲ့ တောင် တူသေး။ မြို့ထဲတော့ တကယ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့။ တကယ်သွားတာက သူတို့ ရဲ့ အထက်တန်းကျောင်း အသစ်ဆီကို
ပါ။ ကျောင်းကို ရောက်တော့ မေမေရယ်၊ ကားသမားရယ်က ကျွန်တော့်
ကို ကျောင်းအုပ် ကြီးရုံးခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုလူမိုက် နှစ်ယောက်
ကတော့ ဟောခန်းထဲမှာ စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဘောင်းဘီ ရှည်ရှည်ပွပွကြီး ဝတ်ထားတဲ့ ဆံပင်
ဖြူဖြူနဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နက်တိုင်မှာ အစွန်းအထင်း တစ်ခု
ကွက်နေတယ်။ သူပင်ကိုပုံစံကိုက ရူးနေတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ တူတယ်
။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ခုံမှာ ထိုင်ကြတော့ သူက ဘယ်လိုနေရမယ်၊
ဘာညာ စသဖြင့် ရှင်းပြပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ မေးတယ်။ ကျွန်
တော်ကတော့ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြတာပဲ။ အမှန်တော့ သူတို့ က ကျွန်တော့်

ကို ဘောလုံး ကစားစေချင်တာ။ ဒါကို ကျွန်တော့်ဘာသာ စိတ်ထဲက သိ
နေတယ်။

ကားသမားက တစ်မဟုတ်ချင်း ဖဲလားစ်ဆိုတဲ့ ဘောလုံးနည်းပြ ဖြစ်
သွားတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် အတန်း မတက်ရသလို ဘာမှ လည်း
မလုပ်ရဘူး။ နည်းပြ ဖဲလားစ်က ကျွန်တော့်ကို ပစ္စည်းထားတဲ့ လော့ကာ
ခန်းဆီ ပြန်ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုလူမိုက် တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို
ဘောလုံး သမားဝတ်စုံနဲ့ လက်အိတ်တွေ ဘာတွေ လာပေးတယ်။
မျက်နှာကာ ဇကာ ပါတဲ့ ၊ အရည်အသွေး တော်တော်ကောင်းတဲ့ ပလတ်
စတစ် ခေါင်းဆောင်း တစ်ခုလည်း ပါတယ်။ ပြဿနာက ကျွန်တော်နဲ့
တော်တဲ့ ဖိနပ်မရှိဘူး။ ဒီတော့ အော်ဒါမှာ ထားတာ ရတဲ့ အထိ ကျွန်
တော့်စနိကာ ဖိနပ်ကိုပဲ စီးရတယ်။

နည်းပြ ဖဲလားစ်နဲ့ ဟိုလူမိုက်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးဝတ်စုံ
ဝတ်ပေးကြတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ချွတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဝတ်ပေးကြပြန်
တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝတ်တတ်အောင် အကြိမ် နှစ်ဆယ်
လောက် ချွတ်လိုက် ဝတ်လိုက် လုပ်ပြကြတယ်။ နောက်ထပ် ပြဿနာ
တက်တာက အားကစားသမားတွေ ဝတ်တဲ့ ကြိုးဆွဲအောက်ခံ ဘောင်း
ဘီပဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အဲဒါကို ဝတ်လို့ ဘာကောင်းကျိုးရလဲ သိကို မသိ
ဘူး။ သူတို့ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို တတ်နိုင်သလောက် ရှင်းပြကြရှာပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒမ်မီရုပ်လိုပဲ သဘောထားပြီး ဝတ်ပြလိုက်ပေါ့ကွာ
လို့ ဟိုလူမိုက် တစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောတယ်။

သူပြောတာကို ကျွန်တော် နားမလည်လောက်ဘူးလို့ ထင်နေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သိတယ်။ လူမိုက် တစ်ယောက်က အောက်ခံဘောင်းဘီ ဝတ်နည်းကို သရုပ်ပြတော့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ ဘယ်နေမလဲ၊ ဒီထက် ဆိုးတာတွေကိုတောင် မြင်ဖူးထားတာပဲဟာ။

ခဏနေတော့ လော့ကာခန်းထဲကို ချာတိတ်တစ်အုပ် ရောက် လာပြီး ဘောလုံးဝတ်စုံတွေ လဲဝတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အပြင်ထွက်ကြတယ်။ နည်းပြ ဖဲလားစ်က လူအားလုံးကို စုခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ မတ်တတ်ထွက်ရပ် ခိုင်းပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်အရင် ဘယ်သူမှ အဲဒီလို မိတ်ဆက်ဖူးကြဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ ။ နောက်ကျတော့ အသင်းသား တချို့က ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်လို့ လည်း ပြောတယ်။ နည်းပြ ဖဲလားစ်က ဝီစီမူတ်တော့ လူတိုင်းက ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း စလုပ်ကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လို လိုက်လုပ် ရတာပေါ့။

အဲဒီမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲဗျ။ တိုတို ပြောရရင် ကျွန်တော် ဘောလုံး စကစားလို့ ရခဲ့တယ်။ ကစားနည်းကို မသိတော့ နည်းပြ ဖဲလားစ်နဲ့ ဟိုလူမိုက် တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်ကူပြပေးတယ်။ ဘယ်လို ပိတ်ဆို့ရမယ်၊ ဘာညာ စသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ရှင်းပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က စီစဉ်တကျ လုပ်ရမှာ တွေကို မေ့မေ့ကုန်လို့ အသင်းသားတွေ စိတ်ပျက်လာပုံ ရတယ်။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခံစစ်ပဲ ကစားခိုင်းဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ကျွန်

တော့ရှေ့မှာ လူသုံးယောက် ထားတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ ကို ဖြတ် ကျော်ပြီး ဘောလုံးနဲ့ လူကို ဆွဲထုတ် သွားရမှာ ။ ကျွန်တော်က တခြား လူတွေကို ပစ်လဲသွားအောင် တွန်းတိုက် သွားရတာမို့ အစပိုင်းတော့ အ ဆင်ပြေ သလိုလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးနဲ့ ကောင်ကို ဆွဲခေါ်လာရတဲ့ အခါ ကျတော့ သူတို့ ခမျာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကုန်တယ်။ နောက်ဆုံးကျ တော့ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတို့ ဘယ်လိုခံစားရလဲ သိသွားအောင် ဝက် သစ်ချပင်ကြီး တစ်ပင်ဆီ သွားပြီး ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အကြိမ် နှစ်ဆ ယ်လောက် တွန်းတိုက် ကြည့်စမ်းပါလို့ ဆိုတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လ ညည်း သူတို့ ခိုင်းသလို လုပ်ရတာပေါ့။

တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော် မှတ်လောက် သားလော က် ရှိသွားပြီလို့ ယူဆလိုက်ကြတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ကို အသင်း သား သုံးယောက်က ပြန်လာခေါ်တယ်။ နောက်တစ်ခေါက်ကျတော့ ဟို ဘက် အသင်းက ဘောလုံး သယ်တဲ့ သူကို လဲအောင် မတိုက်ဘဲ ရှောင် သွားလို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးကြပြန်ရော။ အဲဒီတစ်ညနေလုံး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်း အနိုင်ကျင့်ကြတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ နည်းပြ ဖဲ လားစ် ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က သူ့ဆီ သွားပြီး ဟိုဘက်အသင်း က ဘောလုံး သယ်တဲ့ ကောင်ပေါ် တက်မခွန်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူနာသွားမှာ အားနာလို့ ပါလို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ သူက ဘောလုံးဝတ် စုံ ဝတ်ထားတာပဲ မနာပါဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်။ အမှန်က သူနာမှာ စိုး တာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာ၊ ကျွန် တော့်ကြောင့် တခြားသူတွေပါ စိတ်ကွက်သွားရင် အနောက်ကနေ လို က်စကြမှာ မဟုတ်လား။ အတိုချုံးပြော ရရင် အဲဒီမှာ အသားကျတဲ့ အ ထိ အချိန် အတော်ကြာအောင် နေခဲ့ရတယ် ပေါ့လေ။

အဲဒီ ကာလအတွင်းမှာ ကျောင်းလည်း တက်ရတယ်။ အရူးကျောင်း

မှာ ဆို လုပ်စရာ သိပ်မရှိပေမဲ့ ဒီကျောင်းမှာ တော့ ကျွန်တော့်ကို သီးသန့် စာသင်ဖို့ စီမံပေးတာကြောင့် လုပ်စရာတွေက မနည်းမနောပဲ။ အတန်း သုံးချိန် စာသင်ရသလို လုပ်ချင်တာလည်း လုပ်လို့ ရတယ်။ အတန်းချိန် တွေမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စာဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ နာမည်က မစ္စဟန်ဒါးဆင်းတဲ့ ။ နှစ်ယောက်တည်း သင် ရတာနော်။ မစ္စဟန်ဒါးဆင်းက သဘောကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ကလည်း ချောဆိုတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက် လောက်တော့ စိတ် နဲ့ ပြစ်မှားမိတယ်။

သဘောအကျဆုံး အတန်းချိန်ကတော့ နေ့လယ်စာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ က တော့ ဒါကို အတန်းချိန်လို့ မခေါ်ကြဘူး ထင်ပါတယ်။ အရူးကျောင်းမှာ တက်ရတုန်းကဆို မေမေက ကျွန်တော့်အတွက် ဆင်းဝှစ်ချီရယ်၊ ကွတ် ကီးရယ်၊ ငှက်ပျောသီး မဟုတ်တဲ့ အသီးအနှံ တစ်ခုခုရယ် ထည့်ပေးတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ တော့ စားစရာကိုးမျိုး၊ ဆယ်မျိုးလောက်ပါတဲ့ ကဖေး တရီးယား ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဆို ဘာစားရင် ကောင်းမလဲ အမြဲတမ်း အခက်တွေ့ ရတယ်။ တစ်ခါကဆို နည်းပြ ဖဲလားစ် ရောက် လာပြီး ‘ ဟေ့ကောင် မြန်မြန် လုပ်စမ်း’ လို့ ပြောသွားတယ်။

ကဖေးတရီးယားမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တယ် ထင်လဲ၊ ဂျင်နီကာရန်နဲ့ ဗျ ။ ဂျင်နီက ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး ပထမတန်းတုန်းက တစ်တန်းတည်း တက်ခဲ့တာ မှတ်မိတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူကလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ ဆိုတော့ လှလာလိုက်တာဗျာ။ ခြေတံ လက်တံတွေကလည်း ရှည်သလို ဆံပင် တွေဆိုတာများ မည်းနက်နေတာပဲ။ ရုပ်ကလေးကလည်း လှရှာ

သကိုး။ သူ့မှာ တခြား လှတာတွေလည်း ရှိပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောပြဖို့ ပါးစပ်မရဲဘူးဗျ။

ဘောလုံး ကစားတာကိုတော့ နည်းပြဖဲလားစ်က လုံးဝ အားမရဘူး။ သူက လူတွေကို အမြဲတမ်း လိုက်အော်နေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အော်တာပေါ့။ ဘောလုံး သယ်တဲ့ သူကို ကာကွယ်ခိုင်းဖို့ သူတို့ က ကျွန်တော့်အတွက် နည်းလမ်းမျိုးစုံ ရှာကြံပြီး သင်ပေးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ဟိုဘက် အသင်းဆီက ကျွန်တော် ဘောလုံး လိုက်လုတဲ့ ပုံကိုလည်း နည်းပြက သဘောမကျဘူး။ ပြောရရင် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီ ကျွန်တော် ခဏခဏ သွားရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ဟိုဘက်အသင်းက ဘောလုံး သယ်လာတဲ့ လူဆီ ဘာလို့ များ ဝင်လုံးခိုင်းတာလဲ မသိပါဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ အားလုံးကို ပြောင်းလဲ သွားစေတဲ့ အဖြစ် အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီနေ့က ကဖေးတရီးယားမှာ ကျွန်တော်က မုန့်စားဖို့ လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဂျင်နီကို တွေ့တာနဲ့ သူ့ဘေးနား သွားထိုင်လိုက်တယ်။ ဘာစကားမှ တော့ မပြောပါဘူး။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ကျွန်တော် သိတာဆိုလို့ ဂျင်နီပဲရှိတာ မဟုတ်လား။ ဒီကျောင်းမှာ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာကိုတင် ဝမ်းသာလှပြီ။ များ သောအားဖြင့် ဂျင်နီက ကျွန်တော့်ကို သတိမထားမိဘဲ တခြားသူတွေနဲ့ ချည်း စကား ပြောနေတတ်တယ်။

အစတုန်းက ဘောလုံးသမားတွေနဲ့ အတူ ထိုင်ပေမဲ့ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို ရှိမနေသလိုမျိုး ပစ်ထားတတ်ကြတယ်။ ဂျင်နီတစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မှတ်သားသား ဆက်ဆံတတ်တယ်။ သိပ်မကြာခင် ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မကြားတကြား လှမ်းလှမ်း စတာ စသတိ ထားမိတယ်။ ဥပမာ ‘နေကောင်းလား ငတုံးကောင်’ တို့ ၊ ဘာတို့ ပေါ့။ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်လောက် ကြာတဲ့ အထိ ကျွန်တော် ဘာမှ

ပြန်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သည်းမခံနိုင်တဲ့ နောက်ဆုံး ‘ငါ ငတုံး မဟုတ်ဘူး’ လို့ ပြန်ပြောမိတယ်။ ဘာလို့ များ အဲဒီလို ပြန်ပြောမိလဲ အခုထိ ကိုယ့်ဘာသာ မယုံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်စကားကို ကြားတော့ အဲဒီကောင်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပါလေရော။ ဂျင်နီက အဲဒီကောင်ကို ‘နင် ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ’ လို့ ပြောပေမဲ့ အဲဒီကောင်က နို့တစ်ဘူး ယူပြီး ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ် လောင်းချတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ အပြင်ကို ထွက်ပြေး မိတယ်။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ဟောခန်းထဲမှာ အဲဒီကောင်က ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး ‘မင်း ငါ့လက်က ပြေးမလွတ်စေရဘူး’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေကုန် ကြောက်လန့် နေတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီနေ့ ညနေ အားကစားခန်းမက ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့ အခါ အဲဒီကောင်က သူ့အပေါင်းအပါ တချို့နဲ့ လမ်းက စောင့်နေတယ်။ တခြားလမ်းက သွားဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ အဲဒီကောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက် လာပြီး ပခုံးကို စတွန်းထုတ် လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ယုတ်ယုတ်ပတ်ပတ် တွေ ပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ‘သောက်တုံး’ လို့ လည်း ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဗိုက်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်။ သူထိုးတာ သိပ်မနာပေမဲ့ ကျွန်တော် စဉ်မိတယ်။ ပြီးတော့ လာရာလမ်းကို ပြန်လှည့် ပြေးတော့တာပေါ့။ သူနဲ့ တခြားကောင်တွေ ကျွန်တော့်နောက်က ပြေးလိုက်လာတာကို ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘောလုံးကွင်းကို ဖြတ်ပြီး အားကစားခန်းမဆီ အသားကုန် ပြေးရတာပေါ့။ ရုတ်တရက် အဲဒီမှာ နည်းပြ ဖဲလားစ်ကို ကျွန်တော် တွေ့တယ်။ သူက လူကြည့်စင်က ခုံတန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်တဲ့ ကောင်တွေ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ နည်းပြရဲ့ မျက်နှာက တစ်မျိုးပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဘောလုံးဝတ်စုံ သွားဝတ်

ချေလို့ ခိုင်းတယ်။ ခဏနေတော့ လော့ကာခန်းထဲကို တခြား ကစားသမားတွေနဲ့ လိုက်လာပြီး စာရွက်ပိုင်းသုံးခုမှာ ပုံဆွဲပြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသလောက် မှတ်ထားချေလို့လည်း ပြောတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာ ဘောလုံး လေ့ကျင့်ဖို့ လူစုကြတော့ နည်းပြက ကျန်တဲ့ လူတွေကို အုပ်စုနှစ်ခု ခွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဂိုးတိုင်ရှိတဲ့ စည်းအထိ ရောက်အောင် ဘောလုံးပိုက်ပြီး ပြိုင်ဘက် အသင်းက လူတွေကို တွန်းတိုက် ပြေးရမှာ ပေါ့ဗျာ။ သူတို့ အားလုံး ကျွန်တော့်နောက်ကနေ စပြီး ပြေးလိုက်ကြတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အစွမ်းကုန် ပြေးတော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ရှစ်ယောက်လောက် ဝိုင်းဖမ်းကြမှ မိတာကလား။ နည်းပြကတော့ ပျော်နေပုံပဲ။ သူက ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး အားပေးတော့ သူ့နောက်က လူတွေကလည်း ဝိုင်းပြီး လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ အရင်တုန်းက အပြေးလေ့ကျင့်ဖူးကြပေမဲ့ ကျွန်တော်က အနောက်က လိုက်ဖမ်းရင် အပြေး ပိုမြန်တယ်ဗျ။ ဘယ်အရူးကများ ဒီလို ပြေးနိုင်လို့လဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနောက် ကျွန်တော် နာမည်ကြီးလာတယ်။ အသင်းထဲက ကောင်တွေလည်း ကျွန်တော့်ကို အရင်ကထက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလာကြတယ်။ ပထမဆုံးပွဲကို စကစားတော့ ကျွန်တော် သေမလောက် ကြောက်နေတာ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးပေးလိုက်တာနဲ့ ဂိုးစည်းကိုပါ ကျော်သွားတဲ့ အထိ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက် အသားကုန် စွတ်ပြေးတော့တာပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ လူတွေက ကျွန်တော့်အပေါ် ပိုပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံလာကြတယ်။

အခန်း - ၂

ဂုဏ်ပြုညစာ စားပွဲကို ‘ဖလိုမတန်’ လို့ ခေါ်တဲ့ မြို့လေးမှာ ကျင်းပ တယ်။ ဆုရတဲ့ သူက ကျွန်တော် အပါအဝင် ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ခြောက် ယောက် လောက်ပဲ ရှိတယ်။ အားလုံးစုပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားရတာ၊ နှစ်နာရီလောက် အကြာမှာ အဲဒီမြို့ကို ရောက်သွားတယ်။ ဘတ်စ်ကားက အိမ်သာ မပါဘူး။ မသွားခင် ကျွန်တော်က ဆလာပီအချို့ရည် နှစ်ခွက် သောက်ထားတော့ ဖလိုမတန်ကို ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ သေးတော်တော် ပေါက်ချင်နေပြီ။

ဂုဏ်ပြုပွဲကို ဖလိုမတန် အထက်တန်းကျောင်း ဇာတ်ရုံ ခန်းမထဲမှာ ကျင်းပတယ်။ ခန်းမထဲကို ဝင်ကြတော့ ကျွန်တော်နဲ့ တခြားသူတချို့က အိမ်သာ လိုက်ရှာကြတာပေါ့။ အိမ်သာထဲ ရောက်တော့ ဘောင်းဘီဇစ် က ရုပ်အင်္ကျီစနဲ့ ညှပ်ပြီး ဖြုတ်လို့ မရဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ပြိုင်ဘက်ကျောင်းက သဘောကောင်းတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ရယ်၊ ဟိုလူမိုက်တွေ ရယ် ရောက် လာပြီး နည်းပြကို လိုက်ရှာတယ်။ သူတို့ က ကျွန်တော် အခက်တွေ့ နေတာကို သိသွားတော့ ဘောင်းဘီဇစ် ဖြုတ်လို့ ရအောင် ဝိုင်း ကူပေးကြတယ်။ လူမိုက် တစ်ယောက်က သေးပေါက်လို့ ရအောင် ဘောင်းဘီကို ဖြမှ ရမှာ လို့ ပြောတယ်။ နည်းပြက ခါးထောက်ပြီး...

‘ဘာလဲကွ၊ ငါက သူ့ကို ငွေးတန်းလန်းနဲ့ စင်ပေါ် တက်ခိုင်းရမှာ လား’ လို့ ဟောကတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး

‘ဖောရက်စ်ရေ၊ ခဏတော့ အောင့်ထားလိုက်ကွာ၊ ဆုယူပြီးတာနဲ့ ချွတ်လို့ ရအောင် လုပ်ပေးမယ်’လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ခေါင်းပဲ ညှိတ်ပြ လိုက်တယ်။ အဲဒီညနေက တော်တော်ကို ရှည်လျား ပါတယ်ဗျာ။

ခန်းမထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ လူတွေများ သန်းနဲ့ ချီ ရောက်လာ ကြသလား အောက်မေ့မိတယ်။ အားလုံးက စားပွဲ အသီးသီးမှာ နေရာယူထားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စင်ပေါ် တက်လာတော့ ပြုံးပြီး လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို အားလုံးရဲ့ ရှေ့က စင်ပေါ်မှာ စားပွဲရှည်ကြီး တစ်လုံးနဲ့ နေရာချပေးတယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်လောက်တောင် ကြာဦးမှာ လဲ တွေးပြီး ကြောက်ဖူးတွေပါ တုန်ရော။ ကြည့်ရတာ စားပွဲထိုးနဲ့ တံခါးစောင့် အပါအဝင် အခန်းထဲက လူအားလုံး စင်ပေါ်တက်ပြီး မိန့်ခွန်း ပြောကြမယ့်ပုံ။ မေမေ့ကို ရှိစေချင်လိုက်တာ။ မေမေသာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်သက်သာရာ ရအောင် ကူပေးမှာ ပဲ။ အခုချိန်လောက်ဆို မေမေတော့ အိပ်ရာထဲမှာ လက်သီးဆုပ်ပြီး ဆုတောင်း နေလောက်ပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ ဆုလက်ခံဖို့ အချိန် ရောက်လာတယ်။ ဆုက ရွှေရောင် ဘောလုံးလေးတွေဗျ။ ဆုယူမယ့်သူ နာမည်ကို ခေါ်တာနဲ့ ဆု ယူပြီး မိုက်ကရိုဖုန်းကနေ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့ ပြောရမှာ ။ လူကြီးတွေက ‘ဘာများ ပြောစရာ ရှိသေးလဲ’ လို့ မေးရင် စိတ်ထဲရှိတာ တိုတို တုတ်တုတ် ပြောပြီး သွားလို့ ရပြီ။ အများ စုကတော့ ဆုယူပြီးတာနဲ့ ‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်အလှည့် ရောက်လာတယ်။ လူတစ်ယောက်က မိုက်ကနေ ‘ဖောရက်စ်ဂမ့်’ လို့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် အကြောင်းတော့ အရင်က ပြောပြီးပြီလား မသိဘူး။ ထားပါ။ အဲဒါနဲ့ ကျွ

န်တော်လည်း မတ်တတ် ထရပ်ပြီး ဆုသွားယူတာပေါ့။ ဆုယူပြီးတော့ မိုက်နားကပ်ပြီး

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်တော့ လူတိုင်းက ထိုင်နေရာက ထပြီး လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြတယ်။

ဧကန္တ ကျွန်တော်ဟာ ဉာဏ်ရည်မမီတဲ့ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီလိုဆုမျိုး ကြုံခေါင့်ကြုံခဲ ရတာကို ပြောထားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ။ လူတွေက သူတို့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြဖို့ အကြီးအကျယ် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ မတ်တတ်ပဲ ဆက်ရပ်နေလိုက် မိတယ် ။ ပြီးတော့ လူအားလုံး ခဏ ငြိမ်သွားတယ်။ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မိုက်ထိုး ပေးပြီး...

‘ဘာများ ပြောချင်တာ ရှိသလဲ’ လို့ မေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ...

‘ကျွန်တော် သေးသွားပေါက်ဦးမယ် ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။

ပရိသတ်အားလုံး ခဏလောက် ဆွံ့အသွားတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်ချင်သလိုလို မျက်နှာပေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နည်းပြက ကျွန်တော့်ဆီ ထလာတယ်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကနေ ဖမ်းဆွဲပြီး နေရာမှာ ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ချိန်လုံး သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတော့တာပဲ။ ဂုဏ်ပြုညစာ စားပွဲပြီးတော့ နည်းပြနဲ့ ဟိုလူမိုက်တွေက ကျွန်တော့်ကို သန့်စင်ခန်းထဲ ပြန်ခေါ်သွားပြီး ဘောင်းဘီကို ဝိုင်းဖြုတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် သေးပေါက်လိုက်တာ ကမုတ်ခွက်တစ်ခုလုံး ပြည့်ရောပဲ။ ကိစ္စပြီးတော့ နည်းပြက ကျွန်တော့်ကို...

‘ဂမ္မရာ၊ မင်းဟာ ပြောစမှတ်တွင် အောင် တော်တော် လုပ်တဲ့ ကောင်ပဲ’ လို့ ပြောတယ်။

နောက်နှစ်ကျတော့ အရူးတစ်ကောင်ကို ပြည်နယ်အဆင့် ဘောလုံးအသင်းမှာ ဆုရအောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကလွဲလို့ ဘာပွဲမှ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မရှိတော့ဘူးရယ်။ မေမေက တစ်နိုင်ငံလုံးက လှမ်းပို့ကြတဲ့ စာတွေကို စုပြီး စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်အဖြစ် ချုပ်ထားလိုက်တယ်။ တစ်ရက်မှာ နယူးယောက်က ပို့လိုက်တဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာတယ်။ အထဲမှာ နယူးယောက်ယန်ကီး ဘွဲ့ဘော အသင်းတွေ အားလုံး စုပြီး လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ဘွဲ့ဘောတစ်လုံး ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဲဒီလက်ဆောင်က အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က အဲဒီဘောလုံးကို ရွှေချောင်း တစ်ခုလိုမျိုး သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ ခြံဝင်းထဲမှာ အဲဒီဘောလုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ပေါက်တမ်း ကစားနေတုန်း ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ ခွေးအိုကြီး တစ်ကောင် ပေါ်လာပြီး ဘောလုံးကို ဝါးပစ်လိုက် ပါလေရောဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က အမြဲတမ်း အဲသလိုပဲ။

တစ်နေ့မှာ နည်းပြက ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းကို ပို့လိုက်တယ်။ ရုံးခန်းထဲမှာ တက္ကသိုလ်က လာတဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး...

‘တို့ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ ကောလိပ်မှာ ဘောလုံး ကစားဖူးသလား’ လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်မှ မကစားဖူးတာ၊ အဲဒါနဲ့ ခေါင်းပဲ ခါပြလိုက်တယ်။ အခန်းထဲက လူတိုင်းက သူ့ကို တရိုတသေ ရှိကြပုံပဲ။ သူ့ကိုဆို ခေါင်းလေး ညွတ်ညွတ်ပြီး ‘မစ္စတာ ဘရိုင်ယန်’ လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်

ကိုကျ အသံထွက်တတ်မှာ စိုးလို့ နဲ့ တူတယ်။ ‘ဘဲရ်’ လို့ ခေါ်လို့ ရပါတယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ ‘ဘဲရ်’ ဆိုတော့ ဝက်ဝံပေါ့။ နာမည်ကလည်း ရယ်ချင်စရာ ကြီးလို့ တွေးမိတယ်။ သူ့ပုံစံကလည်း ဝက်ဝံနဲ့ တူသလိုလိုပဲ။ နည်းပြ ဖဲလားစ်က ‘သူက ဉာဏ်တော့ သိပ်မကောင်းဘူးနော်’ လို့ အသိပေး သလိုလို ပြောတယ်။ ဘဲရ်က သူ့ကစားသမား အများ စုလည်း ဒီလို ပါပဲလို့ ပြောတယ်။

တစ်ပတ်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားရခက်တဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ စာမေးပွဲတစ်ခု စစ်တယ်။ ကျွန်တော် တွေဖူးနေကျ မေးခွန်းတွေလို မဟုတ်တာမို့ ပျင်း လာပြီး ဆက်မဖြေတော့ဘူး။

နောက်နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ဘဲရ် ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နည်းပြက ရုံးခန်းဆီ ခေါ်သွားပြန်ရော။ ဘဲရ်ပုံစံက စိတ်ဓာတ် ကျနေသလိုလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သဘောကတော့ ကောင်းနေဆဲပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို စာမေးပွဲကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ဖြေဆို ထားတာလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ‘သေလိုက်ပါတော့ကွာ’ ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘဲရ်က

‘ကောင်းပါပြီ။ ဒါ ဆိုရင်တော့ ကံမကောင်းဘူးလို့ ပဲ ဆိုရတော့မယ်။ ရမှတ်ကို ကြည့်ရတာတော့ ဒီကောင်လေးက သုံးစားမရတဲ့ အရူးလို့ ပဲ အဖြေ ထွက်နေတယ်’ လို့ ပြောတယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ နည်းပြက တော့ လက်နှစ်ဖက်ကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပြီး မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေတယ်။ ကြည့်ရတာ ကောလိပ်မှာ ဘောလုံးကစားဖို့ ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက် အဆုံးသတ် သွားပုံပဲ။

ကောလိပ်မှာ ဘောလုံးကစားလို့ မရအောင် ထုံထိုင်းလွန်းတဲ့ အချက်က စစ်တပ်ထဲ ဝင်လို့ မရအောင်တော့ အခက်အခဲရှိပုံ မရဘူးဗျ။ အထက်တန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ်ပြီးတော့ နွေဦးပေါက်ချိန်မှာ ဘွဲ့ပေးတယ်။ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို စင်ပေါ်မှာ နေရာချပေးတယ်။ အနက်ရောင် ဘွဲ့ဝတ်ရုံကြီးကိုတောင် ပေးဝတ်တယ်။ အချိန်ကျလာတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ‘စပါယ်ရှယ် ဒီပလိုမာ’ ပေးအပ်ကြောင်း ကြေညာတယ်။ ကျွန်တော် မိုက်ခရိုဖုန်းနား ထသွားတော့ ဟိုလူမိုက် နှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ထလိုက်လာတယ်။ ကြည့်ရတာ ဘောလုံးအသင်း ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ လို ပြောစရာ ဖြစ်အောင် လုပ်မိမှာ စိုးလို့ နဲ့ တူပါတယ်။ မေမေက ပရိသတ်ရဲ့ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်ပြီး ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံနဲ့ သုတ်နေတယ်။ မေမေ့ကို မြင်နေရလို့ ထင်တယ်။ ဘာတလွဲတချော်မှ မလုပ်မိဘဲ အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးသွားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ မေမေ ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို နားလည်တော့တယ်။ စစ်သား စုဆောင်းရေးတပ်က ပို့လိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မြို့ထဲက စစ်သင်တန်းပေးတဲ့ အဆောင်တစ်ခုမှာ သွားနေခိုင်းဖို့ ရေးထား တာကိုး။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုပဲ နားလည်တယ်။ သွားနေလို့ ဘာအကျိုးအမြတ် ရမလဲတော့ မသိဘူး။ မေမေကတော့ သိမှာ ပေါ့။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် တုန်းက ဆိုတော့ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေက အများကြီးပဲလေ။ ‘

ရှော့ ဖောရက်စ်၊ အဆောင်က လူတွေလက်ထဲ အပ်လိုက်' ဆိုပြီး မေမေက ကျောင်းအုပ် ကြီးဆီက စာတစ်စောင်ကို ထည့်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာက ဘယ်က ဘယ်လို ပျောက်သွားမှန်း မသိပါဘူး။

အဆောင်မှာ နေရတာ ကြောင်တောင်တောင်ပဲဗျ။ စစ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတဲ့ အသားမည်းမည်း လူတစ်ယောက်က လူတိုင်းကို အော်ဟစ်ပြီး အဖွဲ့တွေ ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တန်းစီပြီး မတ်တတ် ရပ်ရတယ်။ သူက...

'ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့ က ဒီမှာ နေ၊ မင်းတို့ က ဟိုမှာ နေ၊ မင်းတို့ က ဒီအတိုင်းနေ'လို့ အော်ပြောတယ်။

အနားက လူတွေကို ကြည့်တော့လည်း စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ မျက်နှာပေးတွေနဲ့ ။ ဒီလူမည်းဟာ အရူးကြီးမှန်း ကျွန်တော်တောင် သိပါရဲ့ ဗျာ။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ ကို အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်ပြီး တန်းစီခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ဝတ်ထားတာတွေ အကုန်ချွတ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က မချွတ်ချင်ပေမဲ့ လူတိုင်းက ကိုယ်တုံးလုံး ချွတ်ကြတာမို့ ကျွန်တော်လည်း ချွတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နားရွက်ကအစ မမြင်ကွယ်ရာ အစိတ်အပိုင်းတွေ အထိ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်တယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ စစ်ဆေးသူတွေက ကျွန်တော့်ကို 'ကုန်းလိုက်စမ်း' လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ကုန်းပေးလိုက်တော့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဖင်ထဲကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်း လာထိုးထည့်တယ်။ ကဲ...၊ ကြည့်လေ၊ သူတို့ လုပ်ပုံ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကောင်ဘက် လှည့်ပြီး ခေါင်းကို ပိတ်ထိုး လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် သူတို့ တစ်တွေ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားပြီး လူတစ်အုပ်က ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ကနေ တက်ဖိထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော်က ဘောလုံးပွဲမှာ ဒါမျိုး ကြုံဖူးနေကျဆိုတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူတို့ တွေကို တွန်းထုတ်ပြီး တံခါးပေါက်ဝကနေ ထွက်ပြေးတော့တာပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေ့ကို ကြုံခဲ့ရတာတွေ ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ မေမေက စိတ်ဆိုးပေမဲ့ ‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖောရက်စ်ရယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားပါလိမ့်မယ်’ လို့ ပြောတယ်။

တကယ်တော့ အဆင်မပြေပါဘူး။ နောက်တစ်ပတ်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ကို ဗန်ကားတစ်စီး ရောက်ချလာတယ်။ ကားထဲကနေ အနက်ရောင် တောက်တောက် စစ်ခမောက်တွေ ဆောင်းထားတဲ့ စစ်ဝတ်စုံနဲ့ လူတွေ အများကြီး ထွက်လာတယ်။ သူတို့ က တံခါးဝကနေ လှမ်းခေါ်တော့ ကျွန်တော်က အခန်းထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ရောက် လာပြီး သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို ‘အဆောင်ကိုပဲ ကားနဲ့ ပြန်ခေါ်သွားကြမှာ ’ လို့ ပြောတယ်။ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်တော့ သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေး စိတ်ဖောက်ပြန်တော့မယ့် အရူးလိုမျိုး တစ်ချိန်လုံး အနီးကပ် စောင့် ကြည့်တယ်။

ဒီတစ်ခေါက်ကျတော့ ရုံးခန်းအကြီးကြီး တစ်ခုထဲ ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ စစ်ယူနီဖောင်း တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ဝတ်စားထားတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပဲ တခြားပုံစံ တစ်မျိုးနဲ့ စစ်ဆေးကြပြန်ရော။ ဒါပေမဲ့ ဘောလုံး ကစားပွဲထက် ပိုလွယ်တော့ ကျွန်တော် အသာလေး လွတ်သွားပြန်တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို တခြားအခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ကျတော့ လူလေး ငါးယောက်က စားပွဲ ရှည်ကြီး တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေကြတယ်။ ဟိုအရင်က စာမေးပွဲ ဖြေရသလို မျိုး သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ မေးတယ်။ နောက်တော့ သူတို့ အားလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တစ်ခုခု တိုင်ပင်တယ်။ သူတို့ ထဲက တစ်

ယောက်က စာရွက် တစ်ရွက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီစာရွက်ကို အိမ်ပြန်ယူသွားတော့ မေမေက ဖတ်ကြည့်ပြီး ‘ဘုရား မလို့ ပါလား’ လို့ ရေရွတ်ပြီး ရင်ဘတ်ဖိ ငိုတယ်။ စာထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ‘ဉာဏ်ရည်နိမ့်ပါးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် တာဝန်မှ ယာယီ ရပ်စဲလိုက်သည်’ လို့ ရေးထားတယ်။

အဲဒီကာလ အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အဓိက အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ အခန်းငှားနေထိုင် တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိတယ်။ သူက တယ်လီဖုန်း ကုမ္ပဏီမှာ အော်ပ ရေတာ လုပ်တာ။ နာမည်က မစ္စ ဖရန့်ချ်တဲ့ ။ သူက တကယ်ကို သဘော ကောင်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဗျ။ အဲ...၊ များ သော အားဖြင့်ပေါ့လေ။ တစ်ည မိုးတွေ ခြိမ်းနေတဲ့ အချိန် ကျွန်တော် သူ့အခန်းနားက ဖြတ်လျှောက် သွားတော့ မစ္စဖရန့်ချ်က အခန်းဝကနေ ခေါင်းလေးပြုပြီး ‘ဖောရက်စ်၊ ညနေတုန်းက မုန့်ချိုခဲတစ်ဘူး ရထားတယ်။ နည်းနည်း လောက် လာစားကြည့်မလား’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ဟုတ်ကဲ့...’ လို့ ပြောတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲ ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်း ကန်စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မုန့်ဘူးကို ယူပြီး အထဲကနေ မုန့်တစ်ခု ထု တ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ‘နောက်တစ်ခု ယူဦးမလား’ လို့ မေးပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ သွားထိုင်ဖို့ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ကျွန်တော် မုန့် ဆယ့်ငါးခုလောက် စားလိုက်ရတယ်။ အပြင်မှာ တော့ လျှပ်စီးတွေလက်၊ မိုးတွေ ခြိမ်းနဲ့ ခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာတွေလည်း

လေတိုက်လို့ လွင့်နေတယ်။ မစ္စ ဖရန့်ချ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာ ပေါ် တွန်းလှဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သပ်တော့တာပဲ။ ‘မျက်လုံးကိုသာ မှိတ်ထား၊ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားလိမ့်မယ်’ လို့ လည်း ပြောတယ်။ ဘာဆက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ သိကြမှာ ပေါ့ဗျာ။ အရင်က ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ မျက်စိ မှိတ်ထားတာမို့ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးမှန်းလည်း မပြောပြတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မေမေသိရင် ကျွန်တော့်ကို သတ်မှာ ။ ဒါပေမဲ့ နောင်အခါမှာ ဒီအတွေ့အကြုံ ကြောင့် လောကကြီးကို အမြင်သစ်နဲ့ ကြည့်တတ် လာတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ပြဿနာက မစ္စ ဖရန့်ချ်ဟာ သဘောကောင်းတဲ့ သူ ဖြစ်နေတာပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီညက ကိစ္စမျိုးကို ကျွန်တော်က ဂျင်နီနဲ့ ပဲ ကြုံချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးအနေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးဖို့ ဝေးစွာ ချိန်းတွေ့ဖို့ တောင် မလွယ်ကူဘူး မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးဆိုတာ ညင်ညင် သာသာ ကိုင်တွယ် တတ်မှ ဖြစ်တာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အတွေ့အကြုံ သစ်ကြောင့် ပဲ ဂျင်နီကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ် ရမလဲလို့ မေမေ့ကို မေးကြည့်ဖို့ အားတက်လာတယ်။ မစ္စဖရန့်ချ်နဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။ မေမေက ကျွန်တော့်အတွက် သူကြည့်ကျက် လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဂျင်နီအမေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဘာပြော လိုက်လဲတော့ မသိဘူး။ နောက်နေ့ ညနေကျတော့ ဂျင်နီကိုယ်တိုင် အိမ် တံခါးဝကို ရောက်ချလာတယ်။

ဂျင်နီက အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးနဲ့ ခေါင်းမှာ ပန်းတစ်ပွင့် ပန်ထားတယ်။ ဂျင်နီကို ဒီလောက်လှတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ မြင်ရမယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးဘူးဗျာ။ သူ အိမ်ထဲ ဝင်လာတော့ မေမေက ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး ရေခဲမုန့် တစ်ခွက်နဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲက ထွက်လာဖို့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်က ဂျင်နီကို ခြံထဲ ဝင်လာတာ

မြင်ကတည်းက မရိုးမရွ ဖြစ်နေတာ။ မေမေ ခေါ်တာနဲ့ အနောက်က လူ ငါးသန်း အလိုက်ခံရသလို ပြေးထွက်ပြီး တွေ့ချင်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ကိုယ်တိုင် လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ကနေ ဆွဲခေါ်မှ ထွက်လာမိတယ်။ မေမေက ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရေခဲမုန့်တစ်ခွက် ပေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ နေရထိုင်ရ ပိုသက်သာ သွားတယ်။

မေမေက ကျွန်တော်တို့ အတူတူ ရုပ်ရှင်သွားကြည့် ပါလားလို့ ပြောပြီး ဂျင်နီကို သုံးဒေါ်လာ ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား အိမ်က ထွက်လာကြတာပေါ့။ သဘောကောင်းတဲ့ ဂျင်နီကတော့ သိတဲ့ အတိုင်း စကားတပြောပြောနဲ့ ရယ်မောနေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အရူးတစ်ယောက်လို သွားအဖြဲသားနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပေါ့။ ရုပ်ရှင် ရုံက ကျွန်တော်တို့ အိမ်နဲ့ လမ်းလေး ငါးထိပ်လောက်တော့ ဝေးတယ်။ ဂျင်နီက လက်မှတ် နှစ်စောင် သွားဖြတ်ပြီး ရုံထဲ ဝင်ထိုင်ကြတာပေါ့။ သူ က ‘ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် စားဦးမလား’ လို့ မေးတော့ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ဂျင်နီ မုန့်သွားဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ ရုပ်ရှင် က စနေပြီ။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းက လူနှစ်ယောက် အကြောင်းပါ။ ဘွန်နီလို့ ခေါ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ ခလိုက်ဒ်လို့ ခေါ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်း။ သူတို့ နှစ်ယောက်သား ဘဏ်တွေကို ဓားပြတိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပစ်အခတ်၊ အသတ်အဖြတ်ခန်းတွေ အရမ်းများ တယ်။ အညှီ အဟောက်ခန်း တွေလည်း ပါတာပေါ့လေ။ သူတို့ တစ်တွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ကြ ဖြတ်ကြတာကို ကြည့်ရတာ ပျော်ဖို့ တော့ ကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ ဒါကြောင့် သတ်ကြ ဖြတ်ကြတဲ့ အခန်း ရောက်လာတိုင်း ကျွန်တော် ထရယ်မိတယ်။ ဂျင်နီကတော့ အဲဒီအခန်းတွေ လာရင် ခုံ မှာ ဝပ်နေတော့တာပဲ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း တစ်ဝက်လောက် အထိ ဝပ်

နေရလို့ လား မသိဘူး၊ ဂျင်နီ ခမျာ ကြမ်းပြင်မှာ ပြားကပ် နေတော့မလိုပဲ။ ဂျင်နီအဖြစ်ကို မြင်ရတော့ ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ဘယ်လိုများ ပြုတ်ကျသလဲ မသိဘူးလို့ တွေးပြီး သူ့ကို ပခုံးကနေ ပြန်ဆွဲမ ထားရတယ်။

အဲဒီလို ဆွဲမထားတုန်း တစ်ခုခု ပြသွားတဲ့ အသံ ကြားလို့ ငုံ့ကြည့်တော့ ဂျင်နီအင်္ကျီက လုံးဝ ပြုထွက်နေပြီး အကုန်လုံး ဟောင်းလောင်းပေါ်ကုန်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က တခြား လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့ကို ဖုံးပေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျင်နီက ဒေါသတကြီးနဲ့ ဝူးဝူးဝါးဝါး ထအော်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲကနေ အတင်း ရုန်းထွက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ ထပ်ပြုတ်မကျအောင် အတင်း ဆွဲထားတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အနားက လူတွေက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဆိုပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ရုတ်တရက် လျှောက်လမ်းကနေ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီး ဂျင်နီနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဓာတ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးတာကြောင့် အကုန်ပေါ်ကုန်ရော။ ဂျင်နီက တဟီးဟီးနဲ့ စငိုရင်း ထိုင်ရာက ခုန်ထပြီး ရုံထဲကနေ ပြေးထွက်သွားတယ်။

နောက်တော့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ထခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ရုံးခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားကြတယ်။ ခဏနေတော့ ရဲသား လေးယောက် ရောက်လာပြီး သူတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောတယ်။ သူတို့က ရဲကားကို ပြပြီး နှစ်ယောက်က ရှေ့ခန်းမှာ၊ ကျန်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်နဲ့ အတူ နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ နည်းပြ ဖဲလားစ်ရဲ့ လူမိုက်တွေနဲ့ သွားတုန်းက အတိုင်းပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရဲစခန်းကို တကယ် သွားတာ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘေးနားက စောင့်ကြပ်ပြီး အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒါက တော်တော်ဆိုးဝါးတဲ့ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုပါဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဂျင်နီကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး စိ

တံပူနေမိတယ်။ တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့ မျက်လုံးကို လက်ကိုင်ပ ဝါလေး တို့ ကာ တို့ ကာနဲ့ မေမေ ရောက်လာတယ်။ မေမေလက်နှစ်ဖ က် ယှက်ပြီး ဆုပ်ထားတာကို မြင်တော့ သူများ မကြိုက်တာ တစ်ခုခု တော့ ငါလုပ်မိပြန်ပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုက်တယ်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာပြီးတဲ့ နောက် တရားရုံးမှာ ဘာပွဲရှိလို့ လဲ တော့ မသိဘူး။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဝတ်စုံတွေ ဘာတွေ ကျကျနန ဆင်ပေးပြီး တရားရုံးကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီရုံးမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး တစ်လုံး လက်က ဆွဲထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက တရားသူကြီးကို စကားတွေ ပြောလိုက်၊ မေမေ အပါ အဝင် တခြားသူတွေကို ပြောလိုက် လုပ်တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ လူကြီးက ကျွန် တော့် လက်မောင်းကနေ ဆွဲထူလို့ ကျွန်တော်လည်း မတ်တတ် ထရပ် ပေးလိုက်တယ်။ တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စက ဘယ်လို ဖြစ် တာလဲလို့ မေးတော့ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိလို့ ပခုံးပဲ တွန့်ပြလိုက်တယ် ။ တရားသူကြီးက ဘာများ ထပ်ပြောစရာ ရှိသေးလဲလို့ မေးတော့ ‘ကျွန် တော် သေးပေါက်ချင်တယ်’ လို့ ပြောလိုက် တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ချော နေ့တစ်ဝက်လောက် ထိုင်နေရတာ ညောင်းလှပြီ။ တရားသူကြီးက သူ့ထိုင်ခုံ အဟောင်းကြီး ပေါ်ကနေ ရှေ့ကို ကုန်းပြီး ကျွန် တော့်ကို သေချာ ပြူးကြည့်တယ်။ မသိရင် ကျွန်တော်ကပဲ အင်္ဂါဂြိုဟ် သားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ။ အဲဒီနောက် ကိုနှုတ်ခမ်းမွေးက စကားထပြော တယ်။ တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ကို အိမ်သာ လိုက်ပို့လိုက်လို့ သူ့ကို ခို င်းတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို အိမ်သာဆီ လိုက်ပို့တယ်။ ကျွန် တော် နောက်လှည့်ကြည့်တော့ မေမေက သူ့ခေါင်းသူ လက်တစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က မျက်လုံးကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ တို့ တို့ နေတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့ တရားသူကြီးက မေးစေ့ကို လက်နဲ့ ပွတ်ရင်း ‘တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ’ လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို စစ်တပ်မှာ သွားထားသင့်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော့် အပြုအမူကို ကြပ်မတ်ဖို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ပဲလို့ တွေးနေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ကို ရူးနေလို့ စစ်တပ်ကတောင် မခေါ်ဘူးလို့ မေမေက တရားသူကြီးကို ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ မနက်ကတင် တက္ကသိုလ်က စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့တယ်။ စာထဲမှာ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ ဘောလုံး ကစားမယ်ဆိုရင် ကျောင်းကို အခမဲ့လာတက်လို့ ရတယ်တဲ့ ။ ဒီကိစ္စကိုလည်း တရားသူကြီးက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မြို့ကနေ ထွက်သွားရင် အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆိုတယ်။

နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော် အထုပ်အပိုး ပြင်ရတယ်။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်ဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် စီးရမယ့် ဘတ်စ်ကား ရောက်လာတော့ မေမေကိုယ်တိုင် ကားပေါ် လိုက်ပို့တယ်။ မေမေ ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းသွားတော့ ကားမှန် ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ မေမေက မျက်လုံးကို လက်ကိုင်ပဝါလေး တို့ တို့ ပြီး ငိုနေတယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲနေလို့ ကောင်းကောင်း ကြီး မှတ်မိနေတယ်။ ဘတ်စ်ကား ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ပါသွားတာပေါ့။
